

Bevestiging ambtsdragers 29 mei 2016.

Welkom

Filmpje: Gemeentevergadering - uitnodiging.

Votum en zegengroet

GK 171 "Wees stil voor het aangezicht van God"

Wet

Psalm 119: 34

Gebed

Kinderen: God gebruikt mensen.

Psalm 149: 1

Lezen: Lukas 17: 1-10

Tekst: Lukas 17: 5, 6

Preek

Zingen: "Gebed om vrijheid" - Sela

Formulier bevestiging ambtsdragers.

Lezen: deel over de onderwijzing

Afscheid van de aftredende broeders – dankgebed.

Bevestiging van de aantredende broeders.

Zegen.

Gebed.

Zingen: "Laat mij zijn een instrument" - E&R 323

Collecten

GK 141: 1, 3 Dankt, dankt, nu allen God...

Zegen.

Kinderen: God gebruikt mensen.

Preek:

Er is veel te doen in de kerk.

Het is een huis vol rust, maar het is daarom nog geen rusthuis.

We zijn op reis naar Gods Koninkrijk en onderweg gebeurt er van alles. Er worden kinderen geboren. Er worden mensen ziek en soms sterven er ook mensen.

Soms dreigen er ook mensen achter te blijven. Het is hen te veel en wat zie je nu eigenlijk van dat nieuwe land? Waar is die Koning nu?

Zo zijn we in de kerk bezig om de zieken te troosten, de eenzamen op te zoeken, de zwakken te dragen, de kinderen de weg te wijzen en de mensen, die we op onze weg tegenkomen te vertellen over het Koninkrijk dat komt.

Er is dus heel veel werk in de kerk!

Ouderlingen en diakenen, nemen in dat werk een bijzondere plaats in. Zij moeten erop toezien, dat het evangelie zuiver klinkt, dat er vrede is en dat we samen onderweg zijn. Zij moeten leiding geven. Zij moeten als herders waken over de kudde. Voorbeelden zijn. Dat is nogal wat.

Ja, en als je dan aan het begin staat, voel je je klein: 'Hoe moet ik dat allemaal doen?'. En je snapt zo goed wat de discipelen uitroepen: "Here, geef ons meer geloof!".

Thema: AMBTSDRAGERS KUNNEN HET WERK IN DE KERK AAN.

Zij kunnen dat als zij 1. geloven

2. dienen.

Geloven.

“Geef ons meer geloof!” riepen de discipelen.

En dat snap je: Jezus vraagt nogal wat van hen! Even daarvoor sprak Hij met hen over verleidingen, die zeker zouden komen. Hij vraagt van hen om de kleintjes te beschermen. En dat zijn niet alleen de kleine kinderen, maar ook de kleinen in het geloof. De mensen, die zo makkelijk te verleiden zijn. Of de jongeren, die onder de druk van de cultuur hun geloof verliezen.

Hij vraagt van ze om te vergeven. Altijd.

Een broeder, die bij je komt en wil praten, wijs je niet af. Nooit.

Vandaar die vraag: “Geef ons meer geloof!”.

De apostelen tillen zwaar aan hun opdracht.

Nu zoeken de apostelen wel in de goede richting als zij om meer geloof vragen.

Het gaat bij het werk in de kerk om geloof. En om veel hoop en liefde.

Wij zouden in 2016 misschien eerder vragen: “Geef ons meer tijd”. Of: “Geef ons meer slimheid of meer verstand of meer theologische bagage”.

‘Als we meer tijd hadden, zouden we die zieke wel bezocht hebben....., dan zouden we wel meer aandacht aan onze kinderen gegeven hebben....., geef ons meer tijd, dan zouden we meer aan bijbelstudie en verenigingswerk gedaan hebben... Geef ons meer tijd!’.

De discipelen vragen om meer geloof.

Toch is er nog wel iets mis met de vraag van de discipelen.

Dat blijkt uit het antwoord van Jezus.

Want de discipelen vragen om meer geloof en dan zegt de Here Jezus: “Als jullie een geloof hadden als een mosterzaadje, zouden jullie tegen die moerbeiboom zeggen: “Trek je wortels uit de grond en plant jezelf in zee!” en hij zou jullie gehoorzamen.”

Jezus gebruikt hier natuurlijk een beeld.

Dia

Want neem nou eerst die moerbeiboom: Dat is een boom die heel groot en heel oud kon worden. Wel 600 jaar. Met een brede kroon. En in al die jaren krijgt zo’n boom een diep en wijd vertakt wortelstelsel. U snapt het wel: Zo’n boom kreeg je nooit meer van zijn plaats! Een moerbeiboom ontwortelen kon gewoon niet.

Jezus maakt het nog onmogelijker door erbij te zeggen, dat je zo’n boom daarna dan in zee zou planten. Maar, dat kan natuurlijk helemaal niet. Een boom groeit in zee gewoon niet.

De zoute zee.

En als het kan, dan zou je daar een enorme kracht voor moeten hebben.

Maar wat zegt de Here Jezus nu?!

Dia

Hij zegt: “Dat kun je, ook al is je geloof zo klein als een mosterzaadje!!!?”

En zo’n mosterzaadje is heel erg klein. Zo klein als een zandkorreltje.

Hoe kan dat?

Nou, Jezus bedoelt, dat de kracht voor je werk in de kerk, niet ligt in de kracht of de grootte van jouw geloof.

Het geloof is geen magische kracht. In zichzelf is geloof niet veel waard.

Je kunt er niets voor kopen in de winkel.

Vergelijk het met bouwvakkers, die een schuur moeten bouwen. Daar hebben ze stenen en hout voor gekregen en specie. Genoeg voor een schuur. Maar: de plannen veranderen en nu moeten ze op die plaats ook nog 100 huizen bouwen. Ja, dan zeggen die bouwvakkers natuurlijk: ‘Geef ons meer materiaal. Geef ons meer stenen en hout en specie, anders kunnen wij dit niet!’

Maar zo zit het niet met het geloof. Dat is geen materiaal waar je maar genoeg van moet hebben. Nee, het geloof richt zich op een kracht buiten zichzelf. Het richt zich op God.

Op God, die doen kan, wat bij mensen onmogelijk is. Alleen God kan, om zo te zeggen, een moerbeiboom ontwortelen en in zee planten.

Want je kunt je als oudste of diaken afvragen: "Hoe krijg ik ooit voor elkaar wat Jezus mij opdraagt? Een broeder tot berouw leiden? Een zuster laten inzien, dat zij toch echt kwaad gesproken heeft over ..... Of een jongere tot geloof brengen.... Een hevig conflict oplossen....?"

Het lijkt onbegonnen werk. Mensen blijven vaak staan waar ze staan. Als een moerbeiboom in de grond, zo staan mensen soms heel eigenwijs geworteld in de eigen overtuiging: "Hier sta ik en ik denk er nu eenmaal zo over!".

Lijkt de kerk ook niet soms op zo'n boomgaard?

Zullen jongeren hun leven veranderen als ouderlingen hen daarop aanspreken?

Zullen mensen zich met elkaar verzoenen, als je dat als ouderling vraagt?

Het lijkt een loodzware taak.

Ja, en toch draagt Jezus dit werk in de kerk aan mensen op. Zwakke en zelf ook zondige mensen. En Hij zegt, dat je dat allemaal kunt. Ook al is je geloof zo klein als een zandkorreltje.

Waarom?

Omdat dat geloof zich richt op God, die het allemaal doet.

Jij hoeft alleen maar de woorden van God in de kerk te laten klinken. En in de levens van mensen. Jij hoeft alleen maar te spreken over Gods kracht en liefde. En die woorden kunnen mensen veranderen.

En dat zult u ook zien, broeders!!

Want je kunt met elkaar vooral zuchten en praten over hoe zwaar het kan zijn en hoeveel avonden het je kost. Dat kan.

Maar er zijn veel meer mooie dingen.

Alleen al dat jij vreugdebode mag zijn.

Jij mag vertellen over Gods trouw. Dat Hij er is. Het heelal is niet leeg. En Hij heeft zijn wereld zo lief, dat Hij zelfs zijn eigen Zoon voor die wereld overhad.

Je zult mooie gesprekken hebben met jongeren.

Je zult bezoeken afleggen, waar je tegenop zag, maar waarvan je fluitend thuiskomt.

Je mag vluchtelingen opzoeken en veiligheid geven.

U zult bij veel ouderen een vertrouwen terugvinden, waar je alleen maar voor kunt danken.

Ja, je geloof kan soms klein zijn.

Zo klein als een mosterzadje.

Maar als je dat biddend richt op de sterke God, dan hebben je woorden kracht.

Biddend.

Want je moet natuurlijk ook zelf je kracht en liefde bij deze God willen zoeken.

Want een ambtsdrager, die niet knielt, kan ook niet lopen in de gemeente.

Besef, dat God u tot een schitterende taak heeft geroepen.

U mag voor zijn kinderen zorgen. Kinderen gekocht met het bloed van zijn zoon. U mag mensen de weg naar het eeuwige leven wijzen.

Stel u voor, broeders!, stel u voor: u mag mensen helpen om de weg terug te vinden naar het Paradijs. Stel u voor: God wil u gebruiken om zijn liefde in mensenlevens neer te leggen.

Wat wilt u nog meer!?

Een oude man kwam een keer een meisje tegen, dat al dagen achtereen een klein jongetje op haar rug droeg. Op de vlucht voor wrede vijanden, die bij hun huis hun vader en moeder al hadden gedood. Ze zag er moe en uitgeput uit.

"Zeg, je draagt daar een zware last, mijn kind", zei de oude man tegen het meisje.

Waarop het meisje zei: "Nee, dat valt wel mee, hoor: het is m'n broertje".

Dienen.

Hier zegt Jezus nog iets bij. Bij de verzen 5-6 horen de verzen 7-10.

Dat lijkt misschien niet zo: het gaat eerst over die moerbeiboom en nu over slaven, die terugkeren van het land. Een groot verschil.

Toch is er een heel duidelijk verband.

De Here Jezus spreekt nog steeds de apostelen aan. En: als die apostelen goed begrepen hebben, dat niet zij, maar God het werk doet, wordt tegelijk ook duidelijk, wat hun positie is: zij zijn maar dienstknechten van God. Slaven. Slaven, die eenvoudig het werk doen, wat God hen opdraagt. Zonder te vragen: 'Wat levert mij dat op? Waar doe ik het voor?'

Jezus schildert het beeld: slaven komen terug van hun werk op de akker of bij de kudden. De hele dag hebben ze hard gewerkt voor hun heer. In de brandende zon. Maar, ja, hoe ging dat met slaven? Nou, dat wisten die apostelen wel: die werden heus niet beloond met een lekker bad en een heerlijk diner. Nee: hun werk op het veld was klaar, maar binnen lagen er nog heel wat taken. Het komt niet in ze op om te zeggen: 'Maar heer!, wij hebben al de hele dag gezwoegd, nu hebben we toch wel wat rust verdiend?!'

Nee, want zij weten dat zij maar slaven zijn.

Zou een heer zijn slaven belonen of bedanken, als zij alleen maar gedaan hebben wat zij moesten doen?

De apostelen moesten dit goed weten. Ze waren maar slaven. Niet lang daarvoor op de reis naar Jeruzalem, hadden ze er nog met elkaar over gehad, wie van hen de meeste was. Wie op de troon aan de rechterhand van Jezus zou mogen zitten. Zij dachten toen nog, dat Jezus de troon in Jeruzalem zou veroveren en de Romeinen zou verjagen en Koning zou worden. Hij was er machtig genoeg voor. En ze droomden al over hun tronen en wie dan de hoogste plaats zou krijgen.

Maar Jezus schudt hen geregeld wakker uit die droom.

Hij is op weg naar Jeruzalem, ja, dat wel, maar niet om daar koning te worden, maar om daar gekruisigd te worden. Zijn kroon wordt een doornenkroon. Zijn troon een kruis.

Hij zal tot op het diepste vernederd worden. Bespot.

Hij loopt ook zelf niet op aarde rond als een vorst, maar als een slaaf.

Toen Hij uit de hemel kwam legde Hij al zijn luister af als een kleed. Hij werd mens.

Een slaaf. Bespot. Uitgelachen. Verguis. Klein tot op een naakt, leegbloedend lichaam aan een kruis. En in al die jaren op weg naar Jeruzalem heeft Hij nooit gezegd: 'Ja, nu is het wel genoeg. Nu heb ik toch wel wat rust verdiend of verering'.

Nee, Hij is tot aan het uiterste gegaan. Hij werd nog minder dan een slaaf. En Hij kreeg geen beloningen en geen applaus van mensen langs de lijdensweg. Hij deed eenvoudig wat de Vader Hem had opgedragen.

En zouden de dienaren van deze Heer op weg naar Golgotha het dan beter krijgen dan Hij?

Het is heel goed om dit diep te beseffen, broeders.

Want juist omdat wij mensen blijven, kun je in de verleiding komen om niet jouw Heer, maar jouw eer te zoeken. Jouw eer, jouw gelijk en jouw voordeel.

En daar kan veel door misgaan.

Maar weet u wat daar het meest erge van kan zijn?

Dat je die kleinen vergeet, waar Jezus over sprak.

Dat je wel graag doet wat in het oog loopt en applaus kan opleveren, maar dat je het nederige werk wat schuwt. Dat je de kleinen niet meer ziet. Die kleintjes, die in Gods ogen zo ongelooflijk kostbaar zijn.

Het gevaar is ook, dat je kritiek slecht verdraagt. Dat je je maar moeilijk laat corrigeren.

Er is nog een groter gevaar.

Eerzucht kan maken, dat je niet meer ten volle beseft, dat je van genade leeft. Dat je niet echt beseft hoeveel God jou niet vergeven heeft. En dat betekent ook, dat je daar niet echt meer over praat. Misschien wel theoretisch, maar niet meer doorleefd.

Niet meer vol emoties en vuur.

Terwijl dat toch het hart van je ambt is: dat je mensen voor de genadetroon van God brengt. Dat je ervoor zorgt, dat Zijn genade en liefde voor verloren zondaren in de kerk klinkt en in de huizen en dat diakenen die liefde en barmhartigheid ook nog eens laten voelen. Ik moet u eerlijk zeggen, dat ik me vaak afvraag, waarom de HERE mij geroepen heeft om predikant te zijn. Een gewone jongen met z'n zwakheden en zonden. Ik moet ook aan het einde van iedere dag op mijn knieën.

Waarom roept God mensen als wij?

Paulus heeft daar ook zo mee geworsteld.

Met die doorn in zijn vlees. Drie keer heeft hij God gevraagd, gebeden, of Hij die doorn uit zijn vlees wilde halen. Maar u weet wat God hem antwoordde: "Mijn genade is u genoeg".
Waarom?

Omdat het juist over die genade van God voor kleine mensen moet gaan. Die moet klinken in de huizen van Gods kinderen. Daarover moeten jongeren horen, die in een liefdeloze en onzekere wereld groot worden. Over de genadige liefde van een almachtige Vader. En om er met vuur en overtuiging over te kunnen spreken, moet je er ook zelf van leven.

We zijn maar slaven, broeders ouderlingen en diakenen. En we doen wat de Heer ons opdraagt.

Die ambtshouding wens ik u toe: geloof en dienen.

En vergeet ook nooit waarin uw beloning ligt.

Ja, want er is een bepaalde beloning. Weet u welke?

Nee, niet in geld. Ook niet een zeker plekje in de hemel..

Weet u nog waarom de Here Jezus mens werd en voor ons stierf aan het kruis?

Hebreeën 12 vertelt: Hij deed dat om de vreugde, die voor Hem lag. De vreugde van de overwinning op de dood en de zonde. De overwinning op de satan en zijn rijk. De enorme blijdschap om al die kleinen, die Hij eeuwig leven mocht geven en een plaats aan de tafel van zijn Vader. Al die zondaren, zieken, hongerigen, vluchtelingen, naakten, gevangenen, en onopvallende worstelaars. Hij mocht door zijn sterven van al die verliezers winnaars maken. Dat is je "beloning": dat je daaraan mag bijdragen. Allemaal op onze eigen plek en onze eigen gaven. U als ouderling of diaken.

En daar moet u maar steeds aan denken, broeders. Daar doet u het voor. Voor die kleinen.

Wat schitterend als God je tot zo'n taak roept.

Amen.